

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

20. června 2018*

„Hospodářská soutěž – Správní řízení – Rozhodnutí, kterým se nařizuje provedení kontroly – Proporcionalita – Neexistence svévole – Povinnost uvést odůvodnění – Dostatečně závažné indicie – Právní jistota – Legitimní očekávání – Právo na respektování soukromého života – Právo na obhajobu“

Ve věci T-325/16,

České dráhy, a.s., se sídlem v Praze (Česká republika), zastoupené K. Muzikářem, J. Kindlem a V. Kučou, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Rossim, A. Biolanem, G. Meessenem, P. Němečkovou a M. Šimerdovou, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2016) 2417 final ze dne 18. dubna 2016 v řízení podle čl. 20 odst. 4 nařízení (ES) č. 1/2003, které bylo určeno společnosti České dráhy a všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, a kterým jim bylo nařízeno podrobit se kontrole (věc AT.40156 – Falcon),

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, R. Barents a J. Passer (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. října 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: čeština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, České dráhy, a.s., je akciová společnost. Tato společnost je českým národním železničním dopravcem a je vlastněna českým státem. Je dominantní mimo jiné na trzích poskytování osobní železniční dopravní služby a služby správy železniční infrastruktury v České republice.

Řízení před českým orgánem pro hospodářskou soutěž

- 2 V letech 2011 a 2012 začali další dva dopravci, v prvním případě RegioJet a.s. a v druhém případě LEO Express a.s., poskytovat služby osobní železniční dopravy na trati mezi Prahou (Česká republika), a Ostravou, městem na severovýchodě České republiky.
- 3 Jednání žalobkyně na trati Praha-Ostrava je od roku 2011 předmětem šetření vedeného českým orgánem pro hospodářskou soutěž – Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže (Česká republika) – pro podezření ze zneužití dominantního postavení nabízením služeb osobní železniční dopravy za podnákladové – predatorní – ceny.
- 4 V návaznosti na předběžné šetření zahájil český orgán pro hospodářskou soutěž dne 24. ledna 2012 s žalobkyní správní řízení na základě § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže.
- 5 Dne 25. ledna 2012 provedl český orgán pro hospodářskou soutěž místní šetření v prostorách žalobkyně.
- 6 Ke dni přijetí rozhodnutí, které je předmětem projednávané žaloby, nebylo šetření vedené českým orgánem pro hospodářskou soutěž skončeno.

Řízení před českými soudy

- 7 Blíže neurčeného dne podali oba konkurenti žalobkyně, tj. společnosti RegioJet a LEO Express, proti žalobkyni žaloby k českým soudům, jejichž prostřednictvím se domáhají nahrazení škody, která jim měla údajně vzniknout protisoutěžním jednáním žalobkyně na trati Praha-Ostrava.
- 8 Rozsudkem ze dne 10. prosince 2015 Městský soud v Praze (Česká republika) žalobu společnosti LEO Express zamítl. Tato společnost napadla rozsudek odvoláním k Vrchnímu soudu v Praze (Česká republika). Ke dni přijetí rozhodnutí, které je předmětem projednávané žaloby, toto řízení nebylo skončeno.
- 9 K témuž dni Městský soud v Praze nerozhodl o žalobě společnosti RegioJet.

Šetření Komise

- 10 Dne 18. dubna 2016 přijala Evropská komise rozhodnutí C (2016) 2417 final v řízení podle čl. 20 odst. 4 nařízení (ES) č. 1/2003, které bylo určeno žalobkyni a všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, a kterým jim bylo nařízeno podrobit se kontrole (věc AT.40156 – Falcon) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

11 Body 2 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí znějí:

- „(2) Evropská komise („Komise“) obdržela informaci, z níž vyplývá, že [žalobkyně je] dominantní podle znění čl. 102 Smlouvy o fungování EU mimo jiné na trzích poskytování osobní železniční dopravní služby a služby správy železniční infrastruktury v České republice.
- (3) Komise má k dispozici informace, které naznačují, že [žalobkyně mohla] uplatňovat podnákladové ceny za poskytování služeb osobní železniční dopravy na určitých železničních tratích, včetně (bez omezení) na trati Praha-Ostrava a zpět. Tato jednání mohou být součástí strategie [žalobkyně], která je v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, a to za účelem ochrany jejího postavení na trhu poskytování osobní železniční dopravní služby a omezení rozvoje hospodářské soutěže na trhu.
- (4) Komise obdržela informace, které naznačují, že k tomuto domnělému protiprávnímu jednání mělo docházet přinejmenším od roku 2011, kdy soukromý konkurent začal poskytovat služby na trati Praha-Ostrava a zpět, ne-li dříve, a má k němu stále docházet.
- (5) Výše uvedená jednání, pokud se prokáže jejich existence, by představovala jedno nebo více porušení článku 102 Smlouvy o fungování EU.
- (6) Předpokládá se, že domnělá protiprávní jednání jsou prováděna v nejpřísnějším utajení. Předpokládá se, že existující dokumentace vztahující se k domnělým protiprávním jednáním je omezena na naprosté minimum a uložena na místech a ve formě, která by usnadnila její utajení, zadržování nebo zničení v případě žádosti o informace nebo ohlášené kontroly.
- (7) Aby Komise mohla zjistit všechny relevantní skutečnosti týkající se možných protiprávních jednání a souvislostí, v nichž fungují, je třeba provést kontrolu v prostorách [žalobkyně] podle článku 20 nařízení č. 1/2003. Aby se zajistila účinnost této kontroly, je třeba, aby byla prováděna bez předchozího upozornění podniku, který je podezřelý z protiprávního jednání.
- (8) Je proto třeba přijmout rozhodnutí podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, kterým se ukládá, aby se [žalobkyně] podřídil[a] kontrole, a oznámit toto rozhodnutí bezprostředně před kontrolou.
- (9) Komise si je vědoma, že příslušný orgán pro hospodářskou soutěž členského státu, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže („ÚOHS“), zahájil správní řízení ohledně stejného jednání a provedl kontrolu v prostorech [žalobkyně] v roce 2012. Komise přezkoumala příslušný spis Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.“

12 V prvním pododstavci článku 1 napadeného rozhodnutí je uvedeno:

„[Žalobkyni], společně se všemi podniky, které přímo nebo nepřímo kontroluje, se tímto ukládá podrobit se kontrole ohledně její možné účasti na protisoutěžním jednání v rozporu s článkem 102 Smlouvy o fungování EU v odvětví poskytování osobních železničních dopravních služeb v České republice. Jednání zahrnuje zejména uplatňování podnákladových cen, které by mohly omezit třetí strany v přístupu anebo v rozvoji na trh(u) poskytování osobních železničních dopravních služeb, a jakoukoliv strategii, která má stejný účinek.“

13 V článku 2 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „[k]ontrola bude zahájena dne 26.04.2016 nebo krátce poté“.

14 V článku 3 napadeného rozhodnutí je upřesněno, že „[t]oto rozhodnutí je určeno [žalobkyni] společně se všemi společnostmi, které přímo nebo nepřímo kontroluje; r]ozhodnutí se podle čl. 297 odst. 2 Smlouvy oznamuje [žalobkyni] bezprostředně před kontrolou“.

15 Kontrola proběhla ve dnech 26. až 29. dubna 2016.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

16 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 24. června 2016 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

17 Tribunál vyzval Komisi v souladu s článkem 89 svého jednacího řádu k předložení určitých dokumentů. Komise této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověla.

18 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- napadené rozhodnutí zrušil,
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

19 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

20 Na podporu své žaloby předkládá žalobkyně šest žalobních důvodů, které vycházejí:

- ze svévolnosti a nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a předmětné kontroly (první žalobní důvod);
- z porušení povinnosti uvést odůvodnění (druhý žalobní důvod);
- z neexistence dostatečně závažných byť i nepřímých důkazů, které by opodstatňovaly vydání napadeného rozhodnutí a provedení kontroly (třetí žalobní důvod);
- z neexistence vlivu na obchod mezi členskými státy a neexistence dominantního postavení žalobkyně na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části (čtvrtý žalobní důvod);
- z porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání (pátý žalobní důvod);
- z porušení práv zaručených články 7 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a články 6 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) (šestý žalobní důvod).

21 Na úvod je třeba poukázat na to, že ačkoli aktem napadeným projednávanou žalobou je skutečně rozhodnutí nařizující předmětnou kontrolu a všechny žalobní důvody se týkají výlučně zrušení tohoto rozhodnutí, některé poznámky a argumenty, které žalobkyně uvedla v rámci písemné části řízení, se nicméně vztahují k průběhu kontroly, kterou Komise na základě uvedeného rozhodnutí provedla. O tom ostatně svědčí způsob, jakým žalobkyně nazvala první a třetí žalobní důvod znějící na zrušení napadeného rozhodnutí.

- 22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou nemá způsob uplatnění rozhodnutí nařizujícího kontrolu vliv na legalitu tohoto rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 49 a citovaná judikatura), a podnik se proto nemůže dovolávat protiprávnosti průběhu šetření na podporu návrhových žádání směřujících ke zrušení aktu, na jehož základě Komise toto šetření provedla (viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 55 a citovaná judikatura).
- 23 Žalobkyně nicméně na jednání upřesnila, že neměla v úmyslu dovolávat se protiprávnosti průběhu šetření na podporu návrhových žádání znějících na zrušení napadeného rozhodnutí. Poznámky a argumenty k průběhu předmětné kontroly měly podle ní sloužit výlučně jako „pomůcka pro výklad“ cíle, k němuž bylo napadené rozhodnutí přijato.
- 24 Při zkoumání žalobních důvodů znějících na zrušení napadeného rozhodnutí je tedy třeba na tyto poznámky a argumenty nahlížet z tohoto úhlu pohledu.
- 25 Toto zkoumání je dále třeba zahájit analýzou druhého a třetího žalobního důvodu vzhledem k tomu, že jejich analýza může mít dopad na analýzu ostatních žalobních důvodů.

Ke druhému a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z neexistence dostatečně závažných indicií odůvodňujících podezření z jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže

- 26 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně nejprve Komisi vytýká, že v napadeném rozhodnutí neoznačila žádné důkazy odůvodňující podezření z jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže.
- 27 Žalobkyně je každopádně přesvědčena, že v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí nemohla mít Komise k dispozici závažné (přínejmenším nepřímé) důkazy odůvodňující podezření z jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže. Důkazy shromážděné v rámci řízení před českým orgánem pro hospodářskou soutěž, včetně znaleckého posudku T. Krabce ze dne 16. prosince 2013 a znaleckého posudku Univerzity Pardubice (Česká republika) ze dne 25. srpna 2015, právě naopak hovoří pro to, že na straně žalobkyně k protisoutěžnímu jednání nedošlo. Tytéž důkazy podle žalobkyně dále dokazují, že její ceny zůstaly v průměru vyšší než ceny konkurentů a její výnosy na trati Praha-Ostrava se vždy pohybovaly nad variabilními náklady. Žalobkyně uvádí, že neexistenci dostatečně závažných byt i nepřímých důkazů potvrzuje též vývoj situace na trati Praha-Ostrava, kde panuje vysoká míra konkurence. Podle žalobkyně je tedy vysoce pravděpodobné, že se napadené rozhodnutí zakládalo výlučně na stížnosti podané některým z konkurenčních dopravců, a nikoli na náležitém ověření skutečného stavu věci.
- 28 Žalobkyně v tomto ohledu navrhuje, aby Tribunál věcně ověřil důkazy, které měla Komise k dispozici ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, a posoudil, do jaké míry přezkoumala spis českého orgánu pro hospodářskou soutěž.
- 29 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněno, vymezuje předmět a účel kontroly příliš široce a směřuje tím prakticky na jakékoli jednání žalobkyně v odvětví osobní železniční dopravy v České republice.
- 30 Podle žalobkyně je totiž předmět kontroly vymezen příliš široce z teritoriálního, časového i věcného hlediska. Pokud jde o teritoriální hledisko, napadené rozhodnutí v bodě 3 odůvodnění hovoří o možném protiprávním jednání, včetně na trati Praha-Ostrava, avšak není na tuto trať omezeno. Co se týče časového ohraničení, použitá formulace sice odkazuje na počátek přezkoumávaného jednání v roce 2011, ale nevylučuje, aby Komise přezkoumávala též dřívější období a současně jakékoli pozdější

období. Ve věcné rovině se v článku 1 napadeného rozhodnutí uvádí, že domnělé jednání „zahrnuje zejména“ uplatňování podnákladových cen, což směřuje i na jakoukoli jinou formu jednání odporujícího článku 102 SFEU. Komise navíc neoznačila relevantní trh.

- 31 Žalobkyně dále uvádí, že v napadeném rozhodnutí nejsou v konkrétní rovině popsány skutečnosti a domněnky, které měla Komise v úmyslu ověřit, ani v něm nejsou označeny jakékoli nepřímé důkazy, které by její podezření opodstatňovaly (k posledně uvedené výtce viz bod 26 výše).
- 32 Podle žalobkyně tak napadené rozhodnutí umožnilo Komisi provést nepřijatelnou namátkovou kontrolu (tzv. „fishing expedition“) a zaměřit se nejen na dokumenty vztahující se ke vstupu konkurenčních dopravců na trať Praha-Ostrava, ale také na další dokumenty. Právě na základě těchto dokumentů zajištěných při předmětné kontrole (Falcon), avšak nesouvisejících s tratí Praha-Ostrava, totiž podle ní Komise nařídila druhou kontrolu (Twins), která je předmětem věci zapsané pod číslem T-621/16, České dráhy v. Komise.
- 33 Komise navrhuje oba tyto žalobní důvody zamítnout.
- 34 Na úvod je třeba připomenout, že požadavek ochrany vůči svévolným nebo nepřiměřeným zásahům veřejné moci do soukromé sféry činnosti fyzické nebo právnické osoby představuje obecnou zásadu práva Evropské unie (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 83 a citovaná judikatura).
- 35 Aby tedy rozhodnutí o kontrole bylo v souladu s touto obecnou zásadou, musí být zaměřeno na shromáždění dokumentace nezbytné k ověření skutkového a právního stavu a jeho rozsahu, o němž už Komise má informace, představující dostatečně závažné indicie, jež umožní nabýt podezření o porušení pravidel hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 84 a citovaná judikatura).
- 36 Jinými slovy, dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže jsou podmínkou *sine qua non*, aby mohla Komise nařídít kontrolu na základě čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).
- 37 V souladu s uvedenou obecnou zásadou rovněž nesmí rozhodnutí nařizující kontrolu svým rozsahem překračovat rámec protiprávního jednání, na které lze mít na základě takových indicií podezření.
- 38 Je zajisté pravda, že Komise v zásadě nemá povinnost sdělovat osobě, jíž je takové rozhodnutí určeno, všechny informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně vymezit relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 170 a citovaná judikatura).
- 39 Naproti tomu musí co nejpřesněji uvést předpoklady, které zamýšlí ověřit, tedy to, co je předmětem šetření, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat. Za tímto účelem má rovněž povinnost uvést v rozhodnutí nařizujícím kontrolu podstatné charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tak, že uvede domnělý relevantní trh a povahu domnělých omezení hospodářské soutěže, vysvětlí způsob, jakým se podnik, na který se kontrola vztahuje, údajně účastnil protiprávního jednání, jakož i pravomoci svěřené unijním vyšetřovatelům (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 170 a 171 a citovaná judikatura).

- 40 Mimoto příliš stručné, neurčité, všeobecné a v některých ohledech nejednoznačné odůvodnění nemůže splňovat požadavky na odůvodnění stanovené čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003 ke zdůvodnění žádosti o informace, která byla zaslána více než dva roky po provedení prvních kontrol, zatímco již Komise zaslala několik žádostí o informace podnikům, o nichž se domnívala, že se účastnily protiprávního jednání, a několik měsíců po přijetí rozhodnutí o zahájení řízení, a předmětné rozhodnutí tedy bylo přijato ke dni, kdy Komise již měla k dispozici informace, které by jí umožnily dostatečně přesně formulovat domněnky protiprávního jednání vůči dotčeným podnikům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 39).
- 41 Vzhledem k tomu, že pravomoci svěřené úředníkům Komise ohraničuje odůvodnění rozhodnutí o kontrole (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 60), obecná zásada uvedená v bodě 34 výše každopádně brání takovým formulacím v rozhodnutí o kontrole, které by rozsah těchto pravomocí rozšiřovaly nad rámec toho, co vyplývá z dostatečně závažných indicií, které má Komise k dispozici ke dni přijetí takového rozhodnutí.
- 42 Právě na základě této obecné zásady totiž Tribunál zrušil rozhodnutí, o které šlo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise (T-135/09, EU:T:2012:596), v rozsahu, v němž se týkalo elektrických kabelů jiných než podmořských a podzemních kabelů pro vysoké napětí a materiálu, který s těmito jinými kabely souvisí, když předtím konstatoval, že Komise sice ke dni přijetí uvedeného rozhodnutí měla dostatečně závažné indicie k tomu, aby nařídila kontrolu týkající se podmořských a podzemních elektrických kabelů pro vysoké napětí a s nimi souvisejícího materiálu, avšak neměla k dispozici dostatečně závažné indicie k tomu, aby nařídila kontrolu týkající se všech elektrických kabelů a s nimi souvisejícího materiálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, body 91 až 94).
- 43 V projednávané věci je tedy třeba určit, zda měla Komise k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření, že se žalobkyně dopustila jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže, a zda se rozsah kontroly vymezený napadeným rozhodnutím omezoval na protiprávní jednání, na něž mohla mít Komise na základě takových indicií podezření.
- 44 V tomto ohledu žalobkyně Komisi především vytýká, že v napadeném rozhodnutí neoznačila žádný konkrétní důkaz, který by dokládal podezření z protisoutěžního jednání, které je jí kladeno za vinu.
- 45 Nicméně, k prokázání odůvodněnosti kontroly má sice Komise povinnost v rozhodnutí nařizujícím kontrolu podrobně uvést, že má k dispozici poznatky a závažné indicie, na jejichž základě má podezření, že se podnik, na který se vztahuje kontrola, dopustil protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 172 a citovaná judikatura), nelze však po ní požadovat, aby ve fázi přípravného vyšetřování uvedla vedle domněnek protiprávního jednání, které zamýšlí ověřit, i indicie, tedy informace, které ji vedly k předpokladu o možném porušení článku 102 SFEU. Takovou povinností by totiž byla dotčena rovnováha, kterou judikatura vytvořila mezi ochranou účinnosti šetření a ochranou práva dotčeného podniku na obhajobu (rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 81).
- 46 Fáze přípravného vyšetřování totiž začíná běžet k datu, kdy Komise při výkonu pravomocí, které jsou jí svěřeny v člancích 18 a 20 nařízení č. 1/2003, přijme opatření, jimiž je ve svém důsledku vytykáno protiprávní jednání a která mají významné dopady na situaci podezíraných podniků. Kromě toho až na počátku kontradiktorní fáze správního řízení je dotčený podnik informován prostřednictvím oznámení námitek o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v tomto stadiu řízení, a má právo nahlížet do spisu, aby byl zaručen účinný výkon jeho práva na obhajobu. Proto může dotčený podnik plně uplatnit své právo na obhajobu až po zaslání oznámení námitek. Pokud by se toto právo vztahovalo také na fázi řízení předcházející zaslání oznámení námitek, byla by narušena

účinnost šetření Komise, protože dotyčný podnik by mohl již ve fázi přípravného vyšetřování identifikovat informace, které jsou Komisi známy, a tedy i informace, které před ní lze nadále tajit (rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 78 a citovaná judikatura).

- 47 Nelze tedy Komisi vytýkat, že v napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že má k dispozici informace, které naznačují, „že [žalobkyně mohla] uplatňovat podnákladové ceny za poskytování služeb osobní železniční dopravy na určitých železničních tratích, včetně (bez omezení) na trati Praha-Ostrava a zpět“ a „že k tomuto domnělému protiprávnímu jednání mělo docházet přinejmenším od roku 2011, kdy soukromý konkurent začal poskytovat služby na trati Praha-Ostrava a zpět, ne-li dříve, a má k němu stále docházet“.
- 48 Má-li však unijní soud tak jako v projednávané věci provést přezkum rozhodnutí o kontrole za účelem ověření, zda není svévolné, musí se ujistit o existenci dostatečně závažných indicií, jež mu umožní nabýt podezření, že dotyčný podnik porušil pravidla hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, *Nexans France a Nexans v. Komise*, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 43 a citovaná judikatura).
- 49 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že předloží-li podnik, kterému je určeno rozhodnutí přijaté na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, alespoň některé skutečnosti zpochybňující dostatečně závažnou povahu indicií, které měla Komise k dispozici pro přijetí takového rozhodnutí, musí unijní soud tyto indicie přezkoumat a ověřit jejich dostatečně závažnou povahu (rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, *Nexans France a Nexans v. Komise*, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 72).
- 50 Avšak ověření existence dostatečně závažných indicií, které měla Komise k dispozici a jež umožnily nabýt podezření o porušení pravidel hospodářské soutěže před přijetím rozhodnutí o kontrole, nepředstavuje jediný způsob, kterým může Tribunál ověřit, že dané rozhodnutí nemá svévolný charakter (rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 87).
- 51 Přezkum odůvodnění rozhodnutí totiž rovněž umožňuje soudu dohlížet na dodržení zásady ochrany proti svévolným a nepřiměřeným zásahům, neboť z tohoto odůvodnění může být zřejmá odůvodněnost zamýšleného zásahu v dotyčných podnicích (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 89 a citovaná judikatura). Tribunál může dospět k závěru, že rozhodnutí o kontrole nemá svévolný charakter, aniž je nezbytné fakticky ověřovat obsah indicií, které měla Komise v okamžiku jeho přijímání, má-li za to, že domněnky, které Komise zamýšlí ověřit, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat, jsou vymezeny dostatečně přesně (rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 91).
- 52 V projednávané věci Komise v napadeném rozhodnutí uvedla:
- zaprvé, že má k dispozici „informace, které naznačují, že [žalobkyně mohla] uplatňovat podnákladové ceny za poskytování služeb osobní železniční dopravy na určitých železničních tratích, včetně (bez omezení) na trati Praha-Ostrava a zpět“ (bod 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí);
 - zadruhé, že obdržela „informace, které naznačují, že k tomuto domnělému protiprávnímu jednání mělo docházet přinejmenším od roku 2011, kdy soukromý konkurent začal poskytovat služby na trati Praha-Ostrava a zpět, ne-li dříve“ (bod 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí);
 - zatřetí, že jednání v rozporu s článkem 102 SFEU, kterého se napadené rozhodnutí týká, „zahrnuje zejména uplatňování podnákladových cen, které by mohly omezit třetí strany v přístupu anebo v rozvoji na trh(u) poskytování osobních železničních dopravních služeb“ (článek 1 napadeného rozhodnutí).

- 53 Napadené rozhodnutí tedy do rozsahu předmětné kontroly zahrnuje nejen případné jednání odporující článku 102 SFEU, které spočívá v uplatňování predatorních cen na trati Praha-Ostrava od roku 2011, ale také jiné formy jednání odporujícího článku 102 SFEU, jiné trati v České republice než trať Praha-Ostrava a rovněž období před rokem 2011.
- 54 Na základě samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nelze předpokládat, že ke dni přijetí tohoto rozhodnutí měla Komise skutečně k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z jednání odporujícího článku 102 SFEU, tak jak je popsáno v bodě 53 výše.
- 55 Za těchto podmínek je třeba na prvním místě přezkoumat z hlediska dalších relevantních skutečností, zda ke dni přijetí napadeného rozhodnutí měla Komise k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z jednání odporujícího článku 102 SFEU, které spočívá v uplatňování predatorních cen na trati Praha-Ostrava od roku 2011.
- 56 Na druhém místě je třeba zkoumat, zda měla Komise k témuž dni k dispozici rovněž dostatečně závažné indicie o jiných formách jednání odporujícího článku 102 SFEU, na jiných tratích a v období před rokem 2011.

K údajnému uplatňování predatorních cen na trati Praha-Ostrava od roku 2011

- 57 V žalobní odpovědi identifikovala Komise tři soubory informací, které ji měly vést k přijetí napadeného rozhodnutí: informace získané od stěžovatele, informace získané z veřejně dostupných zdrojů a spis českého orgánu pro hospodářskou soutěž, včetně znaleckého posudku Univerzity Pardubice.
- 58 Pokud jde o třetí soubor informací, Komise citovala zejména body 128 až 130 a 155 až 157 znaleckého posudku Univerzity Pardubice. Dle jejích slov bylo v těchto bodech znaleckého posudku mimo jiné konstatováno, že na základě poskytnutých informací (viz bod 3 znaleckého posudku) nelze dospět k názoru, že daná čísla týkající se příslušných nákladů reflektují pravdivě stav věci. Znalecký posudek též podle ní poukázal na možné zkreslení údajů žalobkyně.
- 59 Pokud jde o body znaleckého posudku Univerzity Pardubice, které Komise citovala, žalobkyně trvá zejména na tom, že tam obsažené výhrady mají jen okrajovou povahu. Podle ní se jedná o obvyklé formule, jimiž znalci pravidelně zabezpečují, aby jejich posudek nebyl napadnutelný a byla vyloučena jejich případná odpovědnost.
- 60 Na úvod je třeba poukázat na to, že ze spisu v projednávané věci vyplývá, že český orgán pro hospodářskou soutěž šetří možné uplatňování predatorních cen ze strany žalobkyně na trati Praha-Ostrava, a to od roku 2011, tzn. totéž jednání, které tvoří hlavní předmět napadeného rozhodnutí.
- 61 Z uvedeného spisu rovněž vyplývá, že v průběhu uvedeného šetření shromáždil český orgán pro hospodářskou soutěž tisíce stran důkazů získaných hlavně od žalobkyně a od konkurenčních dopravců (společností RegioJet a LEO Express).
- 62 Co se týče znaleckého posudku Univerzity Pardubice, je třeba zaprvé uvést, že v jeho bodech 128 až 130, na které se odvolává Komise a které jsou zařazeny v části nadepsané „Převod nákladů mezi jednotlivými objednateli veřejné drážní dopravy“, se uvádí:

- „*důvěrné*“,
- „*důvěrné*“,
- „*důvěrné*“.

- 63 Zadruhé se v bodech 155 až 157 znaleckého posudku Univerzity Pardubice, na něž se Komise rovněž odvolává a které jsou zařazeny v části nadepsané „Poukázání na některé rozpory ve vyjádřeních [žalobkyně]“, uvádí následující:
- „[důvěrné]“,
 - „[důvěrné]“; v tomto ohledu je ve znaleckém posudku převzata následující citace: „[důvěrné]“.
- 64 Zatřetí se v bodech 158 až 161 znaleckého posudku Univerzity Pardubice, které jsou zařazeny v části nadepsané „Rozpory ve vyjádření [žalobkyně] o poměru variabilních a fixních nákladů“, uvádí, že „[důvěrné]“ a že „[důvěrné]“.
- 65 Je nutno konstatovat, že předchozí vyjádření – na rozdíl od tvrzení žalobkyně, podle něhož se jedná pouze o obvyklé formule, jimiž znalci zabezpečují, aby jejich posudek nebyl napadnutelný a byla vyloučena jejich případná odpovědnost – prokazují, byť nepřímo, že Komise měla pádné důvody pro podezření z jednání žalobkyně odporujícího článku 102 SFEU, a že tedy byla oprávněna předmětnou kontrolu nařídit.
- 66 V tomto ohledu je nutno připomenout, že k odůvodnění kontrol není nutné, aby informace, které má Komise k dispozici, mohly prokázat bez důvodných pochybností existenci protiprávního jednání konstatovaného v napadeném rozhodnutí. Tato důkazní úroveň je totiž vyžadována pro rozhodnutí, v nichž Komise konstatuje protiprávní jednání a ukládá pokuty. Naproti tomu k přijetí rozhodnutí o kontrole ve smyslu čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 stačí, má-li k dispozici závažné poznatky a indicie, které ji vedou k podezření o tom, že došlo k protiprávnímu jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. března 2014, *Cementos Portland Valderrivas v. Komise*, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 43, a rozsudek ze dne 29. února 2016, *EGL a další v. Komise*, T-251/12, nezveřejněný, EU:T:2016:114, bod 149).
- 67 S ohledem na shora uvedené skutečnosti je přitom patrné, že Komise takové důkazy k dispozici měla.
- 68 Dále, i kdyby byl opodstatněný argument žalobkyně, podle něhož důkazy shromážděné českým orgánem pro hospodářskou soutěž prokazují, že její výnosy na trati Praha-Ostrava se vždy pohybovaly nad variabilními náklady, stačí připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou jsou v rozporu s článkem 102 SFEU také ceny nižší než průměr celkových nákladů zahrnujících fixní a variabilní náklady, avšak vyšší než průměr variabilních nákladů, jsou-li stanovovány v rámci plánu, jehož cílem je vytěsnit konkurenta (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 1991, *AKZO v. Komise*, C-62/86, EU:C:1991:286, bod 72).
- 69 Pokud se konečně jedná o argument žalobkyně, že neexistenci dostatečně závažných byť i nepřímých důkazů potvrzuje též vývoj situace na trati Praha-Ostrava, kde panuje vysoká míra konkurence, Komise správně poznamenává, že skutečnost, že strategie dominantního podniku nebyla tak úspěšná, jak dominantní podnik předpokládal, neznamená, že predátorské jednání hospodářskou soutěž narušilo.
- 70 S ohledem na výše uvedené musí být výtka vycházející z neexistence dostatečně závažných indicií odůvodňujících podezření z jednání žalobkyně odporujícího článku 102 SFEU, které spočívá v uplatňování predatorních cen na trati Praha-Ostrava od roku 2011, zamítnuta.
- 71 Avšak vzhledem k tomu, že se šetření vedené českým orgánem pro hospodářskou soutěž týká pouze údajného uplatňování predatorních cen na trati Praha-Ostrava od roku 2011, nelze tento závěr použít na tomto samotném základě i na další formy jednání odporujícího článku 102 SFEU, na jiné trati než trať Praha-Ostrava nebo na období před rokem 2011.

- 72 V důsledku toho je nyní třeba zkoumat indicie, které měla Komise v tomto ohledu k dispozici, s přihlédnutím k její odpovědi na organizační procesní opatření.

K jiným formám jednání odporujícího článku 102 SFEU, k jiným tratím než trati Praha-Ostrava a k období před rokem 2011

– K jiným formám jednání odporujícího článku 102 SFEU

- 73 Zaprvé Komise ve své odpovědi na shora uvedená organizační procesní opatření připustila, že nemá žádné indicie, které by jí umožňovaly nabýt podezření o jiných formách jednání odporujícího článku 102 SFEU.
- 74 Zadruhé zdůraznila, že v souladu s ustálenou judikaturou platí, že při aplikaci článku 102 SFEU je povinna prozkoumat obchodní strategii šetřené společnosti, která by mohla odhalit existenci úmyslu nebo plánu eliminovat konkurenci.
- 75 Žalobkyně ve svém vyjádření k odpovědi Komise na organizační procesní opatření tuto argumentaci zpochybnila. Skutečností, že je Komise povinna prozkoumat její obchodní strategii, podle ní každopádně nelze odůvodňovat rozšíření předmětu dané kontroly na formy jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže, pro něž neměla dostatečně závažné důkazy.
- 76 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že za účelem posouzení legality cenové politiky dominantního podniku je třeba v zásadě vycházet z cenových kritérií založených na nákladech vzniklých samotnému dominantnímu podniku a na jeho strategii (viz rozsudek ze dne 17. února 2011, TeliaSonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, bod 41 a citovaná judikatura).
- 77 Z judikatury stejně tak vyplývá, že v rozporu s článkem 102 SFEU jsou rovněž ceny nižší než průměr celkových nákladů, které zahrnují fixní a variabilní náklady, avšak vyšší než průměr variabilních nákladů, jsou-li stanovovány v rámci plánu s cílem vytěsnit konkurenta (rozsudek ze dne 3. července 1991, AKZO v. Komise, C-62/86, EU:C:1991:286, bod 72).
- 78 Má-li tedy Komise k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z jednání odporujícího článku 102 SFEU, které spočívá v uplatňování predatorních cen, může se její šetření vztahovat na strategii dotyčného podniku. Mimoto na konci čl. 1 prvního pododstavce napadeného rozhodnutí se Komise těmito úvahami řídí a uvádí, že kromě uplatňování podnákladových cen, které by mohly omezit třetí strany v přístupu anebo v rozvoji na trh(u) poskytování osobních železničních dopravních služeb, se bude kontrola týkat také „jakékoliv strategie, která má stejný účinek“. Žalobkyně tento aspekt napadeného rozhodnutí ostatně nezpochybnila.
- 79 Žalobkyně naproti tomu správně uvádí, že tyto úvahy nemohou představovat platný důvod pro rozšíření předmětu dané kontroly i na jiné formy protiprávního jednání.
- 80 Zejména s ohledem na obecnou zásadu uvedenou v bodě 34 výše totiž nelze těmito úvahami odůvodnit formulaci článku 1 napadeného rozhodnutí, podle kterého jednání „zahrnuje zejména“ uplatňování podnákladových cen, čímž by do předmětu dané kontroly mohla být zahrnuta jakákoli jiná forma jednání odporujícího článku 102 SFEU, ačkoli Komise v tomto ohledu neměla k dispozici žádné indicie.

– *K jiným tratím než trati Praha-Ostrava*

- 81 V tomto ohledu Komise zaprvé předložila ve své odpovědi na Tribunálem přijatá organizační procesní opatření dvě stížnosti, a sice stížnosti ze dne 17. října 2014 a 1. března 2016, které jí podle jejích slov zaslala společnost LEO Express.
- 82 Obě stížnosti podle ní obsahují indicie ohledně trati Praha-Košice, což je město nacházející se na východě Slovenské republiky. Navíc stížnost ze dne 1. března 2016 má obsahovat indicie týkající se dalších dvou vnitrostátních tratí Ostrava-Kolín a Olomouc-Kolín.
- 83 Zadruhé Komise trvala na tom, že z dokumentů, které se netýkají trati Praha-Ostrava, lze získat užitečné informace pro účely šetření existence protisoutěžních praktik i v případě posledně uvedené trati, neboť se týkají hodnot nákladů na jiných železničních tratích, a tudíž tvoří komparátor pro standard alokace nákladů mezi jednotlivými tratěmi.
- 84 Žalobkyně ve svém vyjádření k odpovědi Komise na organizační procesní opatření tyto skutečnosti zpochybnila. Dokumenty předložené Komisí podle žalobkyně neobsahují žádnou indicii odůvodňující podezření o jejím protisoutěžním jednání na trati Praha-Košice. Pokud jde o trati Ostrava-Kolín a Olomouc-Kolín, žalobkyně tvrdí, že tyto trati jsou ve skutečnosti nedílnou součástí trati Praha-Ostrava.
- 85 Na prvním místě je třeba uvést, že obě stížnosti sice obsahují informace k trati Praha-Košice, avšak tyto informace nejsou dostatečně závažnými indiciemi odůvodňujícími podezření z uplatňování predatorních cen i na této trati. Pouze se v nich uvádí, že žalobkyně údajně zneužila svého dominantního postavení, když rozhodla o opětovném nasazení svých vlaků SC Pendolino na této trati v reakci na obdobné záměry společnosti LEO Express, ačkoli tyto vlaky přestala na této trati provozovat z důvodu jejich omezené obsazenosti.
- 86 V tomto ohledu se připomíná, že Komise připustila, že měla k dispozici pouze indicie odůvodňující podezření z protiprávního jednání spočívajícího v uplatňování predatorních cen.
- 87 V každém případě, i kdyby předmětné informace mohly nepřímou naznačovat uplatňování predatorních cen i na trati Praha-Košice, zahrnutí této trati do předmětu kontroly Falcon by bylo neslučitelné s článkem 1 napadeného rozhodnutí, který její předmět omezuje na území České republiky.
- 88 Pokud jde na druhém místě o trati Ostrava-Kolín a Olomouc-Kolín, stačí ve shodě s žalobkyní konstatovat, že jsou nedílnou součástí trati Praha-Ostrava. Města Kolín a Olomouc se totiž nacházejí na trati Praha-Ostrava, a to mezi těmito dvěma městy. Z toho vyplývá, že trati Ostrava-Kolín a Olomouc-Kolín jsou již zahrnuty v předmětu napadeného rozhodnutí, který se výslovně týká trati Praha-Ostrava.
- 89 Je tedy třeba uzavřít, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření, že žalobkyně uplatňuje predatorní ceny na jiných tratích než na trati Praha-Ostrava.
- 90 Komise ostatně sama tento závěr přinejmenším nepřímou potvrzuje, když vyzdvihuje význam informací týkajících se jiných tratí pro zkoumání případu trati Praha-Ostrava.
- 91 Každopádně, i kdyby tyto posledně zmíněné úvahy byly opodstatněné, neumožňují Komisi, aby v napadeném rozhodnutí uváděla, že má k dispozici informace, které naznačují, že žalobkyně uplatňuje predatorní ceny „na určitých železničních tratích, včetně (bez omezení) na trati Praha-Ostrava“, když přitom měla k dispozici dostatečně závažné indicie pouze k posledně uvedené trati.

– *K období před rokem 2011*

- 92 V tomto ohledu ze spisu vyplývá, že první konkurent žalobkyně, společnost RegioJet, začal s provozováním trati Praha-Ostrava až v září roku 2011 a že teprve od této doby šetří český orgán pro hospodářskou soutěž údajné zneužívající jednání žalobkyně na této trati.
- 93 Ve své odpovědi na organizační procesní opatření přijatá Tribunálem nicméně Komise předložila dokument nesoucí datum 4. října 2010.
- 94 Podle žalobkyně tento dokument, konkrétně stížnost společnosti RegioJet, neobsahuje žádné relevantní údaje. Podle ní jde pouze o spekulace posledně uvedené společnosti.
- 95 Je však nutno konstatovat, že přestože je dokument předložený Komisí jen stížností podanou konkurentem žalobkyně, je tato stížnost formulována uceleně a v souvislosti s obdobím před rokem 2011 se týká téhož jednání, pro které měla Komise k dispozici dostatečné závažné indicie za období od roku 2011.
- 96 Dále je sice pravda, že první konkurent žalobkyně, společnost RegioJet, začal používat linku Praha-Ostrava až v roce 2011 a druhý, společnost LEO Express, až v roce 2012, to však samo o sobě nevylučuje možnost zneužívajícího jednání žalobkyně před tímto datem. Lze totiž důvodně předpokládat, že má-li podnik s dominantním postavením čelit novým konkurentům, nebude čekat na vstup konkurence na daný trh, ale bude již před jejich vstupem na trh jednat tak, aby jej znemožnil nebo ztížil.
- 97 Za těchto podmínek mohla Komise v napadeném rozhodnutí označit období „přínejmenším od roku 2011“ jako pravděpodobné období domnělého protiprávního jednání.

– *Dílčí závěr*

- 98 S ohledem na výše uvedené je třeba uzavřít, že ke dni přijetí napadeného rozhodnutí neměla Komise k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z jednání žalobkyně odporujícího článku 102 SFEU, které by spočívalo v jiných formách než v domnělém uplatňování predatorních cen nebo by se týkalo jiných tratí než trati Praha-Ostrava. Komise byla naproti tomu oprávněna do pravděpodobného období předmětného protiprávního jednání zahrnout období, jež začalo „přínejmenším“ v roce 2011.

Závěry ke druhému a třetímu žalobnímu důvodu

- 99 Za těchto podmínek je třeba druhému a třetímu žalobnímu důvodu zčásti vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit v části, v níž se týká domnělého jednání odporujícího článku 102 SFEU na jiných tratích než na trati Praha-Ostrava a jiných forem protiprávního jednání než údajného uplatňování predatorních cen.
- 100 Ve světle tohoto závěru je nyní třeba analyzovat ostatní žalobní důvody.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze svévolnosti a nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí

- 101 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí představuje svévolný a nepřiměřený zásah.

- 102 Žalobkyně v tomto ohledu nejprve uvádí, že Komise měla k dispozici několik tisíc stran důkazů z řízení před českým orgánem pro hospodářskou soutěž. Podle ní již navíc tento orgán provedl sám v sídle žalobkyně neohlášenou kontrolu. Žalobkyně dále podle svých slov poskytovala českému orgánu pro hospodářskou soutěž maximální součinnost po celou dobu řízení před ním. Podle žalobkyně byl tedy skutkový stav rozhodný pro šetření vedené Komisí podrobně zachycen ve spisu uvedeného českého orgánu a Komise nemohla předpokládat, že při dané kontrole získá nějaké dodatečné relevantní důkazy.
- 103 Žalobkyně se dále domnívá, že shodného účelu bylo možné dosáhnout méně invazivním způsobem, například žádostí o informace.
- 104 Žalobkyně navíc zdůrazňuje, že ohledně předmětného jednání jsou již vedena dvě soudní řízení zahájená oběma konkurenčními společnostmi RegioJet a LEO Express.
- 105 Napadené rozhodnutí konečně podle žalobkyně porušuje zásadu proporcionality, neboť předmět kontroly byl formulován příliš široce.
- 106 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.
- 107 Ihned úvodem je třeba zamítnout první část tohoto žalobního důvodu, vycházející ze svévolnosti napadeného rozhodnutí.
- 108 Z judikatury totiž vyplývá, že rozhodnutí o kontrole je svévolné, pouze pokud bylo přijato za situace, kdy neexistují skutkové okolnosti odůvodňující kontrolu. Tak tomu není, je-li rozhodnutí zaměřeno na shromáždění dokumentace nezbytné k ověření skutkového a právního stavu a jeho rozsahu, o němž už Komise má dostatečně závažné indicie, jež jí umožní nabýt podezření, že dotyčný podnik porušil pravidla hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 43 a citovaná judikatura).
- 109 Ze zkoumání druhého a třetího žalobního důvodu přitom vyplývá, že zaprvé měla Komise k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z jednání odporujícího článku 102 SFEU, které spočívá v uplatňování predatorních cen na trati Praha-Ostrava přinejmenším od roku 2011, a zadruhé že napadené rozhodnutí musí být zrušeno v části, v níž se týká jiných forem jednání odporujícího článku 102 SFEU a jiných tratí, a to vzhledem k neexistenci dostatečně závažných indicií v daném ohledu.
- 110 Za těchto podmínek není napadené rozhodnutí svévolné.
- 111 První část prvního žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.
- 112 Pokud jde o druhou část prvního žalobního důvodu, vycházející z nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, je třeba připomenout, že podle zásady proporcionality nesmí obsah ani forma činnosti Unie překročit rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv (čl. 5 odst. 4 SEU).
- 113 Tato zásada tedy vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření, a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 192 a citovaná judikatura).
- 114 Volba Komise mezi kontrolou provedenou na základě pouhého zmocnění či žádostí o informace na straně jedné a kontrolou nařízenou rozhodnutím na straně druhé však nezávisí na takových okolnostech, jako je zvláštní závažnost situace, mimořádná naléhavost nebo nezbytnost absolutního utajení, ale na potřebách odpovídajícího vyšetřování s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného

případu. Proto pokud je účelem rozhodnutí o kontrole výlučně umožnit Komisi shromáždit nezbytné poznatky k posouzení případné existence porušení Smlouvy, takové rozhodnutí neporušuje zásadu proporcionality (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 193 a citovaná judikatura).

- 115 V zásadě přísluší Komisi, aby posoudila, zda je určitá informace nezbytná k odhalení protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže, a i když již Komise má určité indicie nebo i důkazy o existenci určitého protiprávního jednání, může se legitimně domnívat, že je nezbytné nařídit doplňující ověření, která jí umožní lépe vymežit protiprávní jednání nebo jeho dobu trvání (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 194 a citovaná judikatura).
- 116 Nemůže tedy obstát argument žalobkyně, že při dodržení zásady proporcionality měla Komise použít méně invazivní prostředky jako například žádost o informace na základě článku 18 nařízení č. 1/2003, což platí tím spíše, že za okolností projednávané věci závisí posouzení jednání žalobkyně zjevně na informacích, které by jistě nebyly dobrovolně sděleny Komisi, a které by tedy Komise nemohla získat jinak než kontrolou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-340/04, EU:T:2007:81, body 150 a 153, a rozsudek ze dne 12. července 2007, CB v. Komise, T-266/03, nezveřejněný, EU:T:2007:223, bod 65).
- 117 Dále vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí spočívá zčásti na informacích obsažených ve spisu českého orgánu pro hospodářskou soutěž, který šetří totéž jednání žalobkyně a který jí zaslal několik žádostí o informace, je pravděpodobné, že spis tohoto orgánu již obsahoval všechny informace, které mohly být touto cestou získány.
- 118 Ve světle judikatury citované zejména v bodě 115 výše nemůže obstát ani argument žalobkyně, že se měla Komise spokojit s informacemi obsaženými ve spise českého orgánu pro hospodářskou soutěž.
- 119 Pokud jde o argument, že totéž jednání žalobkyně je již předmětem správního šetření a dvou soudních řízení na vnitrostátní úrovni, stačí připomenout, že v souladu s judikaturou nelze z ustanovení nařízení č. 1/2003 vyvodit, že pokud určitý vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž zahájil šetření konkrétního skutkového stavu, je Komisi okamžitě zabráněno zabývat se daným případem nebo se o něj předběžně zajímat. Tyto dva orgány naopak mohou, alespoň v předběžných stadiích, jako jsou šetření, pracovat souběžně a Komisi je ponechána možnost zahájit řízení za účelem přijetí určitého rozhodnutí, i když vnitrostátní orgán již v daném případě jedná. Komise musí mít *a fortiori* rovněž možnost provést kontrolu, neboť rozhodnutí nařizující kontrolu představuje pouze přípravný akt pro meritorní projednání věci, který neznamená formální zahájení řízení ve smyslu čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-340/04, EU:T:2007:81, bod 129 a citovaná judikatura). Tato zásada byla uznána v případech, kdy vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž uplatňuje článek 101 nebo 102 SFEU. Tím spíše se použije v případech, kdy je šetření vedené vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž založeno výhradně na vnitrostátním právu. Právě tak je tomu přitom v projednávané věci.
- 120 Stejně tak z ustálené judikatury vyplývá, že k tomu, aby Komise plnila úlohu, která jí byla svěřena Smlouvou, nemůže být vázána rozhodnutím vydaným vnitrostátním soudem na základě čl. 101 odst. 1 SFEU a článku 102 SFEU. Komise je tudíž oprávněna vždy přijmout individuální rozhodnutí na základě článků 101 a 102 SFEU, i když již určitá dohoda nebo určitý způsob jednání byly předmětem rozhodnutí vnitrostátního soudu a rozhodnutí zamýšlené Komisí je v rozporu s uvedeným rozhodnutím soudu (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 200 a citovaná judikatura).
- 121 Proto ani řízení probíhající před českými soudy nemohou bránit Komisi v provedení takové neohlášené kontroly, jaká byla nařízena napadeným rozhodnutím.

- 122 Ostatně, pokud jde o rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10. prosince 2015, zmíněné v bodě 8 výše, je třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí není s tímto rozhodnutím v rozporu. Svým rozhodnutím totiž Městský soud v Praze zamítl žalobu na náhradu škody podanou společností LEO Express proti žalobkyni, a to s odůvodněním, že společnost LEO Express neprokázala příčinnou souvislost mezi vzniklou škodou a údajně protisoutěžním jednáním žalobkyně. Po tomto konstatování již však nebylo nutné rozhodovat o otázce protisoutěžní povahy jednání žalobkyně, a Městský soud v Praze to tudíž neučinil.
- 123 Pokud jde o argument žalobkyně vycházející z rozsudku ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise* (T-402/13, EU:T:2014:991), ve kterém Tribunál uvedl, že přezkoumání spisu, jež měl vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž, nepředstavovalo alternativní opatření ke kontrole, neboť uvedený orgán neprovedl žádnou kontrolu v prostorách dotyčného podniku, a jeho rozhodnutí bylo tedy přijato výlučně na základě informací, které mu uvedený podnik dobrovolně předložil, je třeba poznamenat, že Tribunál tuto úvahu učinil, aby překlenul skutečnost, že se Komise v uvedené věci rozhodla pro kontrolu, aniž předtím prověřila informace, které mohl v souvislosti s podobným jednáním získat vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, body 55 a 56). V projednávané věci přitom Tribunál konstatuje, že se Komise se spisem českého orgánu pro hospodářskou soutěž seznámila a napadené rozhodnutí přijala až poté.
- 124 Pokud jde konečně o výtku vycházející z toho, že předmět dané kontroly byl v napadeném rozhodnutí formulován příliš široce, je třeba poznamenat, že již byla zkoumána v rámci druhého a třetího žalobního důvodu a že na závěr tohoto zkoumání byl učiněn závěr, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit v části, v níž se týká jakékoli jiné trati než trati Praha-Ostrava a jiného jednání než domnělého uplatňování predatorních cen.
- 125 Co se naproti tomu týče slov, jimiž je v napadeném rozhodnutí označeno období, kdy k protiprávnímu jednání údajně docházelo, a sice „přínejmenším od roku 2011“, Tribunál konstatoval – stále v rámci zkoumání druhého a třetího žalobního důvodu –, že Komise měla k dispozici indicie týkající se nejen období od roku 2011, ale také období před rokem 2011.
- 126 Z judikatury mimoto vyplývá, že Komise nemá povinnost uvést dobu, během níž k protiprávnímu jednání docházelo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, *Deutsche Bahn a další v. Komise*, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 170 a citovaná judikatura).
- 127 Za těchto podmínek nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřiměřené na základě toho, že předmět kontroly v něm byl formulován příliš široce.
- 128 V důsledku toho je nutno zamítnout rovněž druhou část prvního žalobního důvodu, a tedy tento žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence vlivu na obchod mezi členskými státy a z neexistence dominantního postavení žalobkyně na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části

- 129 Podle žalobkyně neměla Komise pravomoc vydat napadené rozhodnutí a provést kontrolu. Vzhledem k tomu, že trať Praha-Ostrava, jejíž délka činí 356 kilometrů, je v kontextu evropské železniční sítě zanedbatelná, nemůže tvrzené protisoutěžní jednání žalobkyně podstatně ovlivnit obchod mezi členskými státy. Žalobkyně navíc podle svých slov nezaujímá dominantní postavení na vnitřním trhu nebo na jeho podstatné části. Železniční přepravu na trati Praha-Ostrava totiž nelze s ohledem na její marginální význam z celoevropského hlediska považovat za podstatnou část vnitřního trhu.
- 130 Žalobkyně dodává, že tento žalobní důvod dokresluje druhý žalobní důvod a naopak, zejména pokud jde o zeměpisný rozsah předmětné kontroly.

- 131 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.
- 132 Podle článku 102 SFEU je s vnitřním trhem neslučitelné, a proto zakázané, aby jeden nebo více podniků zneužívaly dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části, pokud to může ovlivnit obchod mezi členskými státy.
- 133 V tomto ohledu je třeba na úvod připomenout, že smyslem podmínky, podle níž jsou protisoutěžní dohoda nebo jednání zakázané, mohou-li ovlivnit obchod mezi členskými státy, je vymezit hranice působnosti unijního práva ve vztahu k působnosti práva členských států. Zhoršení podmínek hospodářské soutěže způsobené určitou dohodou nebo jednáním totiž podléhá unijněprávnímu zákazu v rozsahu, v němž tato dohoda nebo toto jednání může ovlivnit obchod mezi členskými státy, zatímco v opačném případě tomuto zákazu nepodléhá (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 1966, *Consten a Grundig v. Komise*, 56/64 a 58/64, EU:C:1966:41, s. 495).
- 134 V konkrétní rovině pak samotný název nařízení č. 1/2003 ukazuje, že účelem pravomocí, které toto nařízení svěřuje Komisi, je provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 101 a 102 SFEU. Tato dvě ustanovení zakazují ta jednání podniků, která by mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž cílem nebo výsledkem by bylo vyloučit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu. Komise tedy může použít své kontrolní pravomoci pouze za účelem odhalení takového jednání (rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, *Nexans France a Nexans v. Komise*, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 99).
- 135 S ohledem na tuto judikaturu tedy Komise neprávem tvrdí, že podmínka, podle níž jsou protisoutěžní dohoda nebo jednání zakázané, mohou-li ovlivnit obchod mezi členskými státy, spadá pouze do merita věci, tj. posouzení legality případného konečného rozhodnutí Komise, a tudíž se vymyká soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
- 136 Proto je třeba zkoumat, zda je tato podmínka (dále jen „první podmínka“) splněna pro domnělé protiprávní jednání, a to s ohledem na zjištění učiněné při zkoumání druhého a třetího žalobního důvodu, a sice že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže na jiných tratích než na trati Praha-Ostrava.
- 137 Dále s ohledem na skutečnost, že protiprávní jednání, na něž měla Komise v projednávané věci podezření, je jednáním odporujícím článku 102 SFEU, je třeba rovněž zkoumat podmínku, podle níž je zakázáno zneužívání dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části (dále jen „druhá podmínka“).
- 138 Pokud jde o první podmínku, je třeba úvodem připomenout, že jednání, jehož účinky jsou omezeny na území jediného členského státu, sice spadá do působnosti vnitrostátního právního řádu, a nikoli do působnosti unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 1979, *Hugin Kassaregister a Hugin Cash Registers v. Komise*, 22/78, EU:C:1979:138, bod 17), nicméně pokud osoba s dominantním postavením brání konkurentům v přístupu na trh, je nerozhodné, zda k tomuto jednání došlo na území jediného členského státu, může-li mít dopad na obchodní toky a na hospodářskou soutěž na vnitřním trhu (rozsudek ze dne 9. listopadu 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, 322/81, EU:C:1983:313, bod 103).
- 139 Mimoto článek 102 SFEU nepožaduje, aby bylo prokázáno, že zneužívající jednání podstatně ovlivnilo obchod mezi členskými státy, nýbrž aby bylo prokázáno, že toto jednání může mít takový důsledek (rozsudek ze dne 9. listopadu 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, 322/81, EU:C:1983:313, bod 104).
- 140 Aby totiž rozhodnutí, dohoda nebo jednání mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy, musí být možné na základě souhrnu objektivních právních a skutkových okolností předpokládat s dostatečnou pravděpodobností, že přímo nebo nepřímo, skutečně nebo potenciálně ovlivňují obchod mezi

členskými státy, a to tak, že se lze obávat, že by mohly být překážkou uskutečňování jednotného trhu mezi členskými státy (viz rozsudek ze dne 16. dubna 2015, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Telefonia Dialog, C-3/14, EU:C:2015:232, bod 51 a citovaná judikatura).

- 141 V projednávané věci je přitom mezi účastnicemi řízení nesporné, že zaprvé trať Praha-Ostrava je považována za jednu z hlavních v České republice, zejména proto, že mezi Prahou a Ostravou, která se nachází přibližně deset kilometrů od polské hranice a několik desítek kilometrů od slovenské hranice, neexistuje přímé dálniční spojení, zadruhé konkurenční dopravci, kteří jsou činní na trati Praha-Ostrava, působí také v jiných členských státech, zejména ve Slovenské republice, a zatřetí je trať Praha-Ostrava součástí linek konkurenčních dopravců směřujících zejména do Slovenské republiky.
- 142 Je nutno konstatovat, že v takovémto kontextu může takové protisoutěžní jednání, na jaké měla Komise v projednávané věci podezření, mít zjevně dopady na obchodní toky a na hospodářskou soutěž na vnitřním trhu. Takové zneužívající jednání totiž může ovlivnit ekonomické postavení konkurenčních dopravců působících ve více členských státech, a může tedy ovlivnit hospodářskou soutěž nejen na trati Praha-Ostrava a v České republice, ale – přinejmenším nepřímo – v širším měřítku střední Evropy, zejména na Slovensku.
- 143 Je zajisté pravda, že kdyby bylo domnělé protiprávní jednání – jak naznačuje žalobkyně – omezeno na úsek mezi Chocní (Česká republika) a Brandýsem nad Orlicí (Česká republika) o délce 5 kilometrů, který je součástí trati Praha-Ostrava, jeho vliv na obchod mezi členskými státy by byl pravděpodobně nepatrný. Domnělé protiprávní jednání se však na tento úsek neomezuje. Zahrnuje celou trať Praha-Ostrava o délce 356 kilometrů.
- 144 Z toho plyne, že první podmínka je splněna.
- 145 Pokud jde o druhou podmínku, stačí poukázat na to, že mezi účastnicemi řízení je nesporné, že žalobkyně je dominantní ve smyslu článku 102 SFEU mimo jiné na trzích poskytování osobní železniční dopravní služby a služby správy železniční infrastruktury v České republice (bod 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 146 V judikatuře je přitom druhá podmínka považována za splněnou i v případech, kdy se dominantní postavení dotyčného podniku omezuje na určitou oblast uvnitř členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2001, Ambulanz Glöckner, C-475/99, EU:C:2001:577, bod 38), či dokonce na jediný přístav (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. prosince 1991, Merci convenzionali porto di Genova, C-179/90, EU:C:1991:464, bod 15).
- 147 Tím spíše musí být tato podmínka považována za splněnou v případě, kdy dominantní postavení dotyčného podniku pokrývá celé území určitého členského státu, jako je Česká republika.
- 148 Žalobkyně se mimoto mýlí, když vychází z myšlenky, že podstatnou část vnitřního trhu musí tvořit železniční přeprava na trati Praha-Ostrava. Článek 102 SFEU se totiž použije, jsou-li kumulativně splněny dvě různé podmínky. Zaprvé musí platit, že zneužívající jednání může ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zadruhé musí subjekt, který se zneužívajícího jednání dopouští, zaujímat dominantní postavení na vnitřním trhu nebo na jeho podstatné části. Z toho vyplývá, že se článek 102 SFEU použije i v případě, kdy podnik, který zaujímá dominantní postavení na vnitřním trhu nebo na jeho podstatné části, tohoto dominantního postavení zneužívá pouze na segmentu trhu, který sám o sobě netvoří podstatnou část vnitřního trhu, to však za předpokladu, že toto zneužívání může ovlivnit obchod mezi členskými státy. Z výše uvedeného přitom vyplývá, že posledně uvedená podmínka je v projednávané věci splněna.
- 149 Splněna je tedy i druhá podmínka.
- 150 Čtvrtý žalobní důvod je tudíž nutno zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady právní jistoty a zásady ochrany legitimního očekávání

- 151 Žalobkyně tvrdí, že skutečnost, že český orgán pro hospodářskou soutěž šetří od roku 2011 totéž jednání žalobkyně, u ní vzbudila legitimní očekávání, že šetření povede jen tento orgán.
- 152 Toto legitimní očekávání bylo podle žalobkyně posíleno zněním sdělení Komise o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž (Úř. věst. 2004, C 101, s. 43) a tím, že Komise byla zcela nečinná od roku 2013, kdy obdržela stížnost, která ji vedla k přijetí napadeného rozhodnutí, do roku 2016, kdy provedla předmětnou kontrolu.
- 153 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 154 V tomto ohledu platí, že z ustanovení nařízení č. 1/2003 nelze vyvodit, že pokud určitý vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž zahájil šetření konkrétního skutkového stavu, je Komisi okamžitě zabráněno zabývat se daným případem nebo se o něj předběžně zajímat. Tyto dva orgány naopak mohou, alespoň v předběžných stadiích, jako jsou šetření, pracovat souběžně a Komisi je ponechána možnost zahájit řízení za účelem přijetí určitého rozhodnutí, i když vnitrostátní orgán již v daném případě jedná. Komise musí mít *a fortiori* rovněž možnost provést kontrolu, neboť rozhodnutí nařizující kontrolu představuje pouze přípravný akt pro meritorní projednání věci, který neznamená formální zahájení řízení ve smyslu čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-340/04, EU:T:2007:81, bod 129 a citovaná judikatura).
- 155 Dále podle ustálené judikatury platí, že Komise v zásadě nemůže být vázána rozhodnutím vydaným vnitrostátním soudem nebo vnitrostátním orgánem na základě čl. 101 odst. 1 SFEU a článku 102 SFEU. Komise je tudíž vždy oprávněna přijmout individuální rozhodnutí na základě článků 101 SFEU a 102 SFEU, i když již určitá dohoda nebo určitý způsob jednání byly předmětem rozhodnutí vnitrostátního soudu a rozhodnutí zamýšlené Komisí je v rozporu s uvedeným rozhodnutím soudu (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 27 a citovaná judikatura).
- 156 Šetření vedené českým orgánem pro hospodářskou soutěž proto každopádně nemohlo u žalobkyně vzbudit legitimní očekávání v tom smyslu, že Komise nebude jednat.
- 157 Navíc je třeba uvést, že český orgán pro hospodářskou soutěž nevede své šetření na základě unijního práva, nýbrž na základě práva vnitrostátního.
- 158 Pokud jde o to, že Komise přijala napadené rozhodnutí až v roce 2016, zatímco český orgán pro hospodářskou soutěž vedl své šetření od roku 2011 a Komise obdržela stížnost ohledně téhož jednání žalobkyně v roce 2013, nemá tato skutečnost vliv na platnost závěru, že se žalobkyně nemůže v projednávané věci dovolávat legitimního očekávání.
- 159 V tomto ohledu stačí připomenout, že Komise je oprávněna přiznávat stížnostem, které jsou jí předkládány, různou prioritu (viz rozsudek ze dne 14. září 2016, Trajektna luka Split v. Komise, T-57/15, nezveřejněný, EU:T:2016:470, bod 66 a citovaná judikatura).
- 160 Pokud jde o sdělení Komise o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž, je třeba shodně s Komisí uvést, že se použije pouze v případě, kdy vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž uplatňuje články 101 nebo 102 SFEU. Tak tomu ale v projednávané věci není. Ani uvedené sdělení tedy nemohlo u žalobkyně vzbudit legitimní očekávání.
- 161 Z toho plyne, že pátý žalobní důvod musí být zamítnut.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na respektování soukromého života a práva na obhajobu

- 162 Žalobkyně uvádí, že zásah do práva zaručeného článkem 7 Listiny a článkem 8 EÚLP, jaký představuje napadené rozhodnutí, nespĺňuje žádnou ze tří podmínek, aby mohl být považován za odůvodněný. Napadené rozhodnutí podle ní není v souladu se zákonem, nesleduje legitimní cíl, zejména z důvodu neexistence dostatečně závažných byt i nepřímých důkazů odůvodňujících podezření z jednání žalobkyně odporujícího pravidlům hospodářské soutěže, a není nezbytné v demokratické společnosti, zejména vzhledem k šetření vedenému českým orgánem pro hospodářskou soutěž a ke dvěma probíhajícím soudním řízením.
- 163 Žalobkyně navíc uvádí, že napadené rozhodnutí zasahuje do práva zaručeného článkem 48 Listiny a článkem 6 EÚLP, zejména do práva žalobkyně být podrobně seznámena s povahou a důvodem obvinění. Pokud jde totiž o povahu obvinění, napadené rozhodnutí je podle žalobkyně formulováno příliš široce, a pokud jde o důvod obvinění, neobsahuje konkrétní skutečnosti.
- 164 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

K první části šestého žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 7 Listiny a článku 8 EÚLP

- 165 Podle článku 7 Listiny má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.
- 166 Článek 52 odst. 1 Listiny v tomto ohledu stanoví, že každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto Listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Dále při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.
- 167 Pokud jde o článek 8 EÚLP, čl. 52 odst. 3 Listiny stanoví, že „[p]okud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným [EÚLP], jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva“.
- 168 Stejně tak je ve vysvětleních k Listině (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17) v souvislosti s článkem 7 Listiny upřesněno, že:

„V souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny je smysl a rozsah tohoto práva stejný jako práva uvedeného v odpovídajícím článku EÚLP. Z toho vyplývá, že omezení, která na toto právo mohou být oprávněně uvalena, jsou stejná jako omezení povolená zmíněným článkem 8 EÚLP: ‚(...) 2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.‘“

- 169 Proto vzhledem k tomu, že z judikatury vyplývá, že výkon kontrolních pravomocí svěřených Komisi v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 v prostorách podniku představuje zjevný zásah do práva tohoto podniku na respektování jeho soukromého života, obydlí a korespondence (rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 65), je třeba zkoumat, zda napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené v čl. 52 odst. 1 Listiny a v čl. 8 odst. 2 EÚLP.

- 170 V souladu s těmito podmínkami musí být omezení předně stanoveno zákonem. Předmětné opatření tedy musí mít právní základ (obdobně viz rozsudek ze dne 28. května 2013, *Trabelsi a další v. Rada*, T-187/11, EU:T:2013:273, bod 79 a citovaná judikatura).
- 171 V projednávané věci z východisek napadeného rozhodnutí vyplývá, že bylo přijato na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, kteréžto ustanovení upravuje pravomoc Komise nařídit rozhodnutím kontroly, kterým se musí podniky a sdružení podniků podřídit.
- 172 Podmínka, že každý zásah do práva na respektování soukromého života musí být „stanoven zákonem“, je tedy splněna.
- 173 Pokud jde dále o podmínku, že při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého, z judikatury vyplývá, že pravomoci svěřené Komisi článkem 20 nařízení č. 1/2003 mají za cíl umožnit jí plnění úkolu – svěřeného Smlouvami – zajišťovat dodržování pravidel hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Účelem těchto pravidel je zamezit narušování hospodářské soutěže na úkor obecného zájmu, individuálních podniků a spotřebitelů. Výkon pravomocí svěřených Komisi nařízením č. 1/2003 přispívá k zachování režimu hospodářské soutěže tak, jak jej zamýšlejí Smlouvy, který musí podniky nezbytně dodržovat. Za těchto podmínek tedy nic nenasvědčuje tomu, že by nařízení č. 1/2003 tím, že Komisi svěřuje pravomoci provádět kontroly bez předchozího oznámení, představovalo zásah do práva upraveného článkem 7 Listiny a článkem 8 EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. června 1980, *National Panasonic v. Komise*, 136/79, EU:C:1980:169, bod 20).
- 174 Vzhledem k analýze ostatních žalobních důvodů uplatněných v rámci projednávané žaloby, na které žalobkyně v této souvislosti odkazuje, tedy i napadené rozhodnutí, které bylo přijato na základě nařízení č. 1/2003, odpovídá cílům obecného zájmu, které uznává Unie.
- 175 Pokud jde konečně o otázku, zda napadené rozhodnutí překračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení cíle uvedeného v bodě 173 výše, stačí připomenout, že tato otázka již byla analyzována v rámci zkoumání prvního žalobního důvodu. Na základě tohoto posouzení byl přitom učiněn závěr, že s ohledem na výsledek zkoumání druhého a třetího žalobního důvodu bylo napadené rozhodnutí přijato při dodržení zásady proporcionality.
- 176 Za těchto podmínek musí být první část šestého žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 7 Listiny a článku 8 EÚLP, zamítnuta.

Ke druhé části šestého žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 48 Listiny a článku 6 EÚLP

- 177 Článek 48 odst. 2 Listiny stanoví, že „[k]aždému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu“.
- 178 Pokud jde o článek 6 EÚLP, vysvětlení k Listině upřesňují následující:
„Článek 48 má totožné znění jako čl. 6 odst. 2 a 3 EÚLP (...) V souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny má toto právo stejný smysl a rozsah jako právo zaručené EÚLP.“
- 179 V tomto ohledu je třeba připomenout, že správní řízení na základě nařízení č. 1/2003, které probíhá před Komisí, se dělí na dvě rozdílné po sobě následující fáze, z nichž každá odpovídá vlastní vnitřní logice, totiž jednak fázi přípravného vyšetřování a jednak kontradiktorní fázi. Fáze přípravného vyšetřování, během které Komise vykonává vyšetřovací pravomoci stanovené nařízením č. 1/2003 a která trvá až do oznámení námitek, má umožnit Komisi shromáždit všechny relevantní skutečnosti, které potvrdí či nepotvrdí existenci jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže, a zaujmout

první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat. Naproti tomu kontradiktorní fáze, která trvá od oznámení námitek do přijetí konečného rozhodnutí, má Komisi umožnit, aby se s konečnou platností vyslovila k vytykánému protiprávnímu jednání (viz rozsudek ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 47 a citovaná judikatura).

180 Zprvce co se týče fáze přípravného vyšetřování, Soudní dvůr upřesnil, že tato fáze začíná běžet k datu, kdy Komise, při výkonu pravomocí, které jí jsou svěřeny zejména články 18 a 20 nařízení č. 1/2003, přijme opatření, kterými je ve svém důsledku vytykáno protiprávní jednání a která mají významné dopady na situaci podezíraných podniků. Zadruhé z judikatury Soudního dvora vyplývá, že až na počátku kontradiktorní fáze správního řízení je dotyčný podnik informován prostřednictvím oznámení námitek o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v tomto stádiu řízení, a má právo nahlížet do spisu, aby byl zaručen účinný výkon jeho práva na obhajobu. Proto může dotyčný podnik plně uplatnit své právo na obhajobu až po zaslání oznámení námitek. Pokud by se totiž toto právo vztahovalo také na fázi řízení předcházející zaslání oznámení námitek, byla by narušena účinnost šetření Komise, protože dotyčný podnik by mohl již ve fázi přípravného vyšetřování identifikovat informace, které jsou Komisi známy, a tedy i informace, které před ní lze nadále tajit (viz rozsudek ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 48 a citovaná judikatura).

181 Je zajisté pravda, že vyšetřovacími opatřeními přijatými Komisí během fáze přípravného vyšetřování, zejména šetřeními a žádostmi o informace na základě článků 18 a 20 nařízení č. 1/2003, je ve své podstatě vytykáno protiprávní jednání a tato opatření mohou mít významné dopady na situaci podezřelých podniků (rozsudek ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 50). I když z formálního hlediska nemá dotyčný podnik status „obviněného“ během fáze přípravného vyšetřování, zahájení šetření vůči tomuto podniku, zejména přijetím vyšetřovacího opatření, které se ho týká, nemůže být totiž z věcného hlediska obecně odděleno od existence podezření, a tudíž od implicitní výtky, která odůvodňuje přijetí tohoto opatření (rozsudek ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 52). Je tudíž třeba vyhnout se tomu, aby právo na obhajobu mohlo být nenapravitelně narušeno během této fáze správního řízení, jelikož přijatá vyšetřovací opatření mohou být určující pro shromáždění důkazů o protiprávnosti jednání podniků, jež mohou zakládat jejich odpovědnost (viz rozsudek ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 51 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že Komise je povinna informovat dotyčný podnik o předmětu a cíli probíhajícího vyšetřování ve stádiu prvního opatření přijatého vůči němu. V tomto ohledu musí odůvodnění tomuto podniku zejména umožnit, aby pochopil cíl, jakož i předmět tohoto vyšetřování, což znamená uvést domněnky protiprávního jednání a v tomto kontextu skutečnost, že může čelit výtkám spojeným s tímto případným protiprávním jednáním, aby mohl přijmout opatření, která považuje za užitečná ve svůj prospěch, a připravit tak svoji obhajobu ve stádiu kontradiktorní fáze správního řízení (rozsudek ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 56).

182 S ohledem na zkoumání druhého a třetího žalobního důvodu, na jehož základě byl učiněn závěr, že je nutno napadené rozhodnutí zrušit v části, v níž se týká jiných tratí než trati Praha-Ostrava, a v části, v níž se týká jiného jednání než domnělého uplatňování podnákladových cen, je přitom nutno konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ve zbývajících částech splňuje požadavky vyplývající z nařízení č. 1/2003 a z judikatury.

183 Za těchto podmínek musí být napadené rozhodnutí, které bylo přijato ve fázi přípravného vyšetřování v rámci správního řízení upraveného nařízením č. 1/2003, považováno za přijaté při dodržení práva žalobkyně na obhajobu.

184 Druhá část šestého žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 48 Listiny a článku 6 EÚLP, tedy musí být rovněž zamítnuta.

185 Šestý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

186 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba zaprvé zrušit napadené rozhodnutí v části, v níž se týká jiných tratí než trati Praha-Ostrava a jiného jednání než domnělého uplatňování podnákladových cen, a zadruhé žalobu ve zbývajících částech zamítnout.

K nákladům řízení

187 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

188 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci musí být napadené rozhodnutí zčásti zrušeno, má Tribunál za to, že je důvodné rozhodnout, že každá účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Komise C(2016) 2417 final ze dne 18. dubna 2016 v řízení podle čl. 20 odst. 4 nařízení (ES) č. 1/2003, které bylo určeno společnosti České dráhy, a.s. a všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, a kterým jim bylo nařízeno podrobit se kontrole (věc AT.40156 – Falcon), se zrušuje v části, v níž se týká jiných tratí než trati Praha-Ostrava a jiného jednání než domnělého uplatňování podnákladových cen.**
- 2) **Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- 3) **Každá účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení.**

Collins

Barents

Passer

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 20. června 2018.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
A. M. Collins